

1. Behovet av bön

Gud talar till oss i naturen, i Bibeln, genom sin försyns ingripande och genom sin Andes inflytande. Men detta räcker inte. Vi behöver även öppna våra hjärtan i bön inför honom. Vi måste ha en verklig gemenskap med vår himmelske Fader för att underhålla det kristliga livet och den andliga kraften. Våra tankar kan vara riktade mot honom. Vi kan tänka på hans verk, hans välgärningar, hans välsignelser, men detta är inte i ordets fulla mening att ha gemenskap med honom. För att underhålla gemenskapen med Gud måste vi ha något att säga honom om vårt verkliga liv.

Bön innebär att vi öppnar hjärtat för Gud såsom för en vän. Detta är inte nödvändigt för att ge Gud upplysningar om oss själva, men det gör det lättare för oss att ta emot honom.

Bönen drar inte Gud till oss, utan den drar oss till Gud.

När Jesus vandrade här på jorden, lärde han sina lärjungar att bedja. Han lärde dem att de dagligen skulle framlägga sina behov för Gud och kasta alla sina sorger på honom. Den försäkran han gav dem, att Gud skulle höra deras böner, gäller även oss.

Jesus själv bad ofta, medan han bodde här på jorden. Vår Frälsare gjorde sig till ett med oss i våra behov och svagheter, då han i bönen sökte ny styrka hos sin Fader, för att han skulle få kraft att uppfylla sina plikter och uthärda prövningar. Han är vårt föredöme i allt. Han är en broder i våra svagheter, "frestad i allting likasom vi", men eftersom han var syndfri, ryggade hans natur tillbaka för allt ont. Han uthärdade strider och själskval i denna syndiga värld. På grund av hans mänskliga natur var bönen för honom ett behov såväl som en välsignelse. Han fann tröst och glädje i att samtala med sin Fader.

Om vår Frälsare, Guds Son, kände behov av att bedja, hur mycket mer borde inte vi, svaga, syndiga och dödliga som vi är, känna behov av ständig och innerlig bön!

Vägen till Kristus, s.115-116
av Ellen G White